

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/514/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312209851
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5312209851.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený splnomocneným zástupcom: Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 8C/184/2012-75 zo dňa 19. decembra 2013, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Čadca rozsudkom č. k. 8C/184/2012-75 zo dňa 19.12.2013 návrh zamietol (výrok I.). Odporcovi náhradu trov konania nepriznal (výrok II.). Návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd zamietol (výrok III.).

Konštatoval, že návrhom podaným na súd dňa 27.09.2012 sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody 125 eur a nemajetkovej ujmy 473,91 eur, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Čadca. Exekučný súd napriek tomu, že ním prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 21.02.2011, keď zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, hoci exekučné konanie začalo dňa 09.06.2010. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (§ 44 ods. 2 zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ účinného do 31.05.2011). Omeškanie predstavovalo viac ako 257 dní.

Na daný právny vzťah súd primárne aplikoval zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zmien a doplnkov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2004. K tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu, priesťahom v konaní, došlo po účinnosti uvedeného zákona.

Z exekučného spisu sp. zn. 16Er/433/2010 súd zistil, že dňa 09.06.2010 spísal navrhovateľ v procesnom postavení oprávneného u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, Exekútorový úrad Bratislava do zápisnice návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému N. Y., nar. XX.XX.XXXX za účelom vymoženia pohľadávky 507,59 eur s príslušenstvom, a to na základe exekučného titulu - rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská

rozhodcovská, a.s., sp. zn. SR 00545/2010 zo dňa 04.03.2010. Súdny exekútor zaevidoval návrh pod sp. zn. EX 7542/2010. Poverený súdny exekútor doručil súdu dňa 05.08.2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a exekučná vec bola na exekučnom súde zaevidovaná pod sp. zn. 16Er/433/2010. Okresný súd Čadca vydal dňa 15.12.2010 uznesenie sp. zn. 16Er/433/2010, ktorým žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 19.02.2011, nakoľko oprávnený ani povinný voči nemu nepodalí odvolanie. Uznesením č. k. 16Er/433/2010-13 zo dňa 11.05.2011 súd exekučné konanie zastavil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 22.06.2011. V exekučnom spise sa nenachádza žiadna urgencia zo strany navrhovateľa za účelom rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ako ani sťažnosť navrhovateľa na prietahy v konaní adresovaná predsedovi okresného súdu.

Z ustáleného skutkového stavu mal súd zistené, že žiadosť o vydanie poverenia bola súdu doručená dňa 05.08.2010, súd rozhodol dňa 15.12.2010 tak, že žiadosť o udelenie poverenia zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 19.02.2011, pretože navrhovateľ nepodal opravný prostriedok. Súd mal za to, že k nesprávnemu úradnému postupu v tomto konaní nedošlo. Podľa citovaného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa tam uvedená lehota 15 dní od doručenia žiadosti vzťahuje len na situáciu, keď súd vydá poverenie pre súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu. Vyplyva to z gramatického a logického výkladu ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Z textu ustanovenia nevyplýva, že by procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Z tohto pohľadu potom nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie, keďže súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. V danom prípade exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok. Podľa súdu možno na tento prípad aplikovať novelu Exekučného poriadku § 44 ods. 2 účinnú od 01.06.2010. Podľa tohto ustanovenia lehota 15 dní pre vydanie poverenia neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku tak, ako tomu bolo v tomto prípade.

Súd mal tiež za to, že k prietahom v tomto exekučnom konaní nedošlo. Všeobecný súd konajúci o nároku na náhradu škody za nesprávny úradný postup nemá právo konštatovať prietahy v konaní. Prietahy v konaní môžu byť konštatované v rámci vybavenia sťažnosti na prietahy v konaní, v rámci disciplinárneho konania, rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti (§ 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.). Navrhovateľ uvedené dôkazy nepredložil. Tým nepreukázal prietah v konaní, nesprávny úradný postup podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Súd poukázal aj na to, že nie každý prietah v konaní možno vyhodnotiť ako zbytočný prietah v konaní. Sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Musí ísť o významné prietahy v konaní, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné prietahy, neefektívny postup (I.ÚS 16/02, I.ÚS 63/00). Súd poukázal na charakter rozhodovania v danej veci - rozhodovanie o žiadosti o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie. V tejto súvislosti je potrebné podotknúť, že exekučným titulom predmetnej exekučnej veci bol rozhodcovský rozsudok a s poukazom na ust. § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, súd aj bez návrhu zastaví exekučné konanie v prípade, ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Z tohto dôvodu exekučný súd pred rozhodnutím o žiadosti o udelenie poverenia preskúmal, či v danom prípade nejde o plnenie objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporujúce dobrým mravom, čo vyžaduje určitý časový priestor a žiadosť o udelenie poverenia zamietol. V neposlednom rade súd poukázal na pasívny prístup navrhovateľa v rámci exekučného konania, keď súd na tvrdené porušenie svojho práva žiadnym spôsobom neupozornil, neobrátil sa na predsedu okresného súdu so sťažnosťou na zbytočné prietahy v tomto konaní, resp. nepodal ústavnú sťažnosť na Ústavný súd SR, keď je nepochybné, že jedná sa o účinné prostriedky nápravy v prípade zbytočných prietahov v konaní.

Z uvedených dôvodov mal súd preukázané, že navrhovateľ nespĺnil prvú podmienku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím. Nepreukázal nesprávny úradný postup ani nezákonné rozhodnutie. Keďže všetky podmienky musia byť splnené kumulatívne, pri aplikácii logického výkladu je nadbytočné a nevhodné dokazovať splnenie ďalších podmienok. Súd by mohol návrh zamietnuť pri nespĺnení čo i len jednej podmienky. Preto nespĺnenie ďalších dvoch podmienok súd zdôvodnil len okrajovo a nad rámec zákonnej povinnosti. Navrhovateľ nepreukázal ani vznik škody. Nepreukázal v akom rozsahu sa nedomohol exekvovanej sumy, ani to, že sa nemôže domôcť exekvovanej škody pri aplikácii iných právnych prostriedkov, iného exekučného titulu v rámci súdneho konania. Nepreukázal ani výšku škody v príčinnej súvislosti s porušením povinností odporcu. Navrhovateľ nepreukázal ani vznik podmienok podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. na náhradu nemajetkovej ujmy. Nekonkretizoval prečo samotné konštatovanie nie je dostatočným

zadosťučinením. Navrhovateľ v návrhu vychádzal len z predpokladov, nepredložil žiadne dôkazy, ani konkrétne tvrdenia, nezdôvodnil aká nemajetková (morálna) ujma mu vznikla, vzhľadom na subjekt navrhovateľa, ktorý je právnickou osobou, závažnosť ujmy, závažnosť následkov. Navrhovateľ podľa názoru súdu nakoniec nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi tvrdeným porušením povinností a tvrdenou škodou. Nepreukázal, že bez tvrdených prietáhov exekučného súdu, by nebolo došlo k vzniku tvrdenej škody.

Návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd konajúci súd zamietol. Procesný návrh navrhovateľa bol vznesený podľa § 109 ods. 1 písm. b/ a § 109 ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O. s. p.“

Súd nedospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; preto nepostúpil návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska. Tento dôvod teda nie je dôvodom na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. Podľa súdu tento dôvod na prerušenie konania nie je daný ani z toho dôvodu, že by rozhodnutie záviselo od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR vyplýva, že právo na nestranný súd spočíva v tom, že každý má právo namietať nestrannosť súdu a ak tak urobí, má právo na to, aby sa o jeho námietke rozhodlo. Navrhovateľ na výzvu súdu uviedol, že nepodal námietku zaujatosti voči sudcom Okresného súdu v Čadci. Z tohto dôvodu o vylúčení sudcov Okresného súdu v Čadci nerozhodoval Krajský súd v Žiline ako súd nadriadený na základe námietky navrhovateľa, ale na základe toho, že sudcovia Okresného súdu v Čadci z vlastnej iniciatívy podľa § 15 O. s. p. z dôvodov uvedených v § 14 ods. 1 O. s. p. predložili vec predsedníčke súdu a tá následne nadriadenému súdu k rozhodnutiu o vylúčení. Navrhovateľ neuplatnil právo na vylúčenie sudcov Okresného súdu v Čadci, ktoré mu patrí podľa § 15a ods. 1 O. s. p. v nadväznosti na § 14 ods. 1 O. s. p. Keďže neuplatnil navrhovateľ procesné právo, neuplatnil námietku zaujatosti, vec nebola nadriadenému súdu predložená na rozhodnutie o vznesenej námietke zaujatosti navrhovateľa. Nadriadený súd ani predsedníčka Okresného súdu v Čadci nerozhodoval o procesnom práve navrhovateľa. Procesné právo navrhovateľa rozhodnutím predsedníčky okresného súdu ani rozhodnutím nadriadeného súdu preto nemohlo byť porušené. Predsedníčka Okresného súdu v Čadci i nadriadený súd rozhodovali o procesnom práve sudcu predložiť vec k rozhodnutiu o vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci. V tomto štádiu konania zákonná sudkyňa mala za to, že o jej návrhu na vylúčenie z rozhodovania a prejednávania veci bolo zákonným spôsobom rozhodnuté predsedníčkou Okresného súdu v Čadci i nadriadeným súdom. Zákonná sudkyňa tieto rozhodnutia rešpektuje, považuje ich za rozhodnutia v súlade so zákonom, nedomnieva sa, že týmito rozhodnutiami bol porušený zákon, resp. ústava, zákonné práva sudkyne na vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci. Preto v nadväznosti na § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. zákonná sudkyňa nepostúpila návrh na zaujatie stanoviska ústavnému súdu. Podľa názoru súdu nie je dôvod na prerušenie konania ani podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., ktoré ustanovenie umožňuje súdu konanie prerušiť. Nejde o kogentné ustanovenie, ktoré by súdu ukládalo povinnosť konanie prerušiť. Prerušenie konania z tohto dôvodu nie je obligatórne, súd preto konanie neprerušil. Prejudiciálnu otázku si môže súd vyriešiť aj sám (§ 135 ods. 2 O. s. p.). V tomto prípade touto otázkou je zaujatosť zákonného sudcu, ktorá už bola vyriešená zákonným postupom. Zákonná sudkyňa nie je vylúčená z rozhodovania veci. Súd poukázal aj na tú skutočnosť, že ide o konanie o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdu, resp. prietahmi v konaní, nečinnosťou súdu. Prerušenie konania by bolo v zjavnom rozpore s účelom žaloby, ktorú navrhovateľ podal. Navrhovateľ tvrdil prietahy v konaní a sám tieto prietahy spôsobuje vznášaním procesných návrhov, ktoré sú v rozpore s účelom samotného konania, ktoré začalo na návrh navrhovateľa.

Odporca mal v konaní plný úspech, preto mu patrí právo na náhradu trov konania (§ 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O. s. p.). Odporca si náhradu trov konania uplatnil, trovy konania však nevyčísľil v zákonnej 3-dňovej lehote, preto súd rozhodol tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu. V odvolaní vytýkal súdu, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, - rozhodoval vylúčený sudca, - súd I. stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, - neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, - dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, - doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy ktoré doteraz neboli uplatnené, - rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Pokiaľ súd prejednal vec v neprítomnosti odporcu (správne malo byť uvedené navrhovateľa - poznámka odvolacieho súdu) a jeho splnomocneného zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p., pretože sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil poukázal na to, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej navrhovateľ uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že - názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; - navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Podľa navrhovateľa konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Navrhovateľ podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Ďalej navrhovateľ vytykal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Tiež to, že nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napr. navrhovateľ uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň považoval za potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie).

Navrhovateľ v odvolaní tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zjavné, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Podľa navrhovateľa ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p. mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať ním tvrdý skutkový stav. Namiesto toho, súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám (navrhovateľ navrhoval vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis) a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc ust. § 153b O. s. p.

Pokiaľ súd zamietol návrh v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas

nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov: - na administratívne spracovanie textov urgencií, - na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, - na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybné k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navrhovateľ tvrdil, že hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

K nemajetkovej ujme uviedol, že súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie vecí v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Sám súd predsa zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné objektívne dôvody. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V súvislosti s navrhovateľom namietanou otázkou nestrannosti a zákonnosti sudcu odvolací súd poukazuje na to, že procesným prostriedkom k dosiahnutiu nápravy, pokiaľ sa účastník konania domnieva, že sudca, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie, má pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom, je podanie námietky zaujatosti. Z obsahu spisu vyplýva, že vzhľadom na oznámenie navrhovateľa v návrhu na začatie konania, súd navrhovateľa vyzval, aby oznámil, či mienil vzniesť námietku zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Čadca podľa § 15a a nasl. O. s. p. alebo podať návrh na prikázanie veci z dôvodu vhodnosti inému súdu podľa § 12 ods. 2 O. s. p. Navrhovateľ, kvalifikovane zastúpený advokátom, na výzvu súdu oznámil, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. nepodal (č. l. 10 spisu). Napriek tomu okresný súd podľa § 16 O. s. p. predložil vec Krajskému súdu v Žiline ako súdu nadriadenému na rozhodnutie, a to na základe oznámenia sudcov okresného súdu s poukazom na skutočnosti oznámené navrhovateľom v návrhu na začatie konania. Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 10NcC/407/2013-38 zo dňa 11.10.2013 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Laura Žideková (ktorá sa stala zákonnou sudkyňou v danej veci) nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania danej veci. Uznesenie krajského súdu bolo splnomocnenému zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 02.02.2013 (č.l. 44 p.v. spisu).

Na zdôraznenie, vzhľadom na opakované námietky navrhovateľa, odvolací súd opätovne uvádza, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom,

objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci ešte nezakladá bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31.05.2010). Pre účely preskúmavanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia navrhovateľa) svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za spôsobenú škodu a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikáčna prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu, v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

K odvolacej námietke navrhovateľa, že neboli splnené podmienky pre postup podľa § 101 ods. 2 O. s. p. je potrebné uviesť, že prvostupňový súd nariadil pojednávanie na deň 19. 12.2013 (nie je preto na mieste námietka navrhovateľa, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania), kedy bolo pojednávanie i uskutočnené. Splnomocnený zástupca navrhovateľa a navrhovateľ prevzali predvolanie na pojednávanie dňa 02.12.2013 (č. I. 44 p.v. spisu), na pojednávanie sa však nedostavil, rovnako ani navrhovateľ. Navrhovateľ dňa 12.12.2013 prostredníctvom splnomocneného zástupcu požiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu nakoľko podal sťažnosť na Ústavný súd SR, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednávaním veci. Vzhľadom na to navrhol konanie prerušiť do právoplatného rozhodnutia ÚS SR. Dôvody uvádzané navrhovateľom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Navrhovateľ nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu tvoriaceho prekážku na jeho strane brániacej mu v účasti na pojednávaní (§ 119 ods. 1 až 3 O. s. p.), ale z dôvodu, že vo veci koná vylúčený sudca, o ktorej otázke však už nadriadený súd právoplatne rozhodol. Za dôležitý dôvod nepovažoval ani podanie návrhu na prerušenie konania zo strany navrhovateľa. Boli teda splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti navrhovateľa a jeho splnomocneného zástupcu v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a pokiaľ okresný súd vec na pojednávaní dňa 19.12.2013 prejednal a o nej rozhodol, neodňal tým navrhovateľovi možnosť konať pred súdom. Tejto možnosti sa navrhovateľ zbavil sám tým, že sa na pojednávanie nedostavil. Z uvedeného dôvodu neobstoja ani námietka navrhovateľa, že okresný súd vo veci rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa ku skutkovým a právnym otázkam veci, nakoľko neúčastou na pojednávaní si navrhovateľ a jeho splnomocnený zástupca sami zmariť možnosť realizovať i svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Z rovnakého dôvodu ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd i námietku navrhovateľa, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení a že nemal možnosť sa k nim vyjadriť. Za situácie, keď boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu, pokiaľ okresný súd na nariadenom pojednávaní dôkazy vykonal, neodňal tým navrhovateľovi možnosť konať pred súdom. V rámci dokazovania boli pritom vykonané len dôkazy navrhnuté navrhovateľom, a to exekučný spis Okresného súdu Čadca sp. zn. 16Er/433/2010 (sp. zn. EX 7542/10).

K tvrdeniu navrhovateľa, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia, odvolací súd uvádza, že aj keby nedoručenie vyjadrenia odporcu k návrhu bolo vadou konania v zmysle ust. § 114 ods. 2 O. s. p., nejde v danom prípade o vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.). I keď z obsahu spisu vyplýva, že vyjadrenie odporcu, ktoré bolo súdu doručené dňa 11.12.2013 bolo splnomocnenému zástupcovi navrhovateľa doručené až spolu s rozhodnutím vo veci samej, samotná táto skutočnosť nemá vplyv na správnosť rozhodnutia okresného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v prípade dostavenia sa na pojednávanie by bol navrhovateľ v rámci

pojednávania oboznámený s vyjadrením odporcu, ktoré je zároveň rovnaké ako v mnohých ďalších obdobných veciach týchto účastníkov založených na obdobnom skutkovom základe (ako to vyplýva zo samotného vyjadrenia odporcu), z ktorého dôvodu nie je námietka navrhovateľa o neznalosti vyjadrenia odporcu a nemožnosti reagovať naň dôvodná. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zároveň zrejmé, že okresný súd svoje rozhodnutie založil predovšetkým na skutočnostiach zistených z exekučného spisu, ktorý oboznámil v rámci dokazovania a na právnych záveroch o nenaplnení podmienok pre vznik nároku navrhovateľa na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

Pokiaľ navrhovateľ namietal postup okresného súdu s tým, že tento nerozhodol rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p., poukazuje odvolací súd na to, že rozhodnúť vec rozsudkom pre zmeškanie v zmysle § 153b O. s. p. nie je povinnosťou súdu, ale možnosťou, aj to však len za predpokladu, že skutkový stav tvrdý navrhovateľom považuje súd za nesporný. Je zrejmé, aj vzhľadom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, že v danom prípade tomu tak nebolo.

Podľa navrhovateľa konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Táto námietka navrhovateľa nie je dôvodná, pretože z ničoho nevyplýva, že by postup okresného súdu nebol správny. K odvolaniu navrhovateľa do zamietnutia návrhu na prerušenie konania je prvom rade potrebné uviesť, že podľa odvolacieho súdu navrhovateľ podanie ústavnej sťažnosti na Ústavný súd SR, ktorou namieta porušenie jeho základných práv na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu nepreukázal. Navrhovateľ sťažnosť pripojil k návrhu na zrušenie nariadeného pojednávania poslaného okresnému súd e-mailom dňa 12.12.2013, ktorá sa však týka uznesenia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5NcC/256/2013. Vo vzťahu k zákonnej sudkyňi bolo vydané krajským súdom uznesenie vo veci sp. zn. 10NcC/407/2013. Okrem dôvodov, ktoré uviedol v rozhodnutí okresný súd a s ktorými sa odvolací súd stotožňuje, poukazuje na konštantnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, ktorý ústavnú sťažnosť navrhovateľa v skutkovo a právne rovnakých prípadoch odmietol (napr. I.ÚS 293/2013 z 29.05.2013, I.ÚS 297/2013 z 29.03.2013). V zmysle princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí by bolo možné plne legitímne očakávať rovnaké rozhodnutie Ústavného súdu SR aj keby navrhovateľom podaná ústavná sťažnosť sa týkala predmetnej veci.

Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že dokazovanie v danej veci bolo okresným súdom vykonané náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania. Okresný súd umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv, a preto jeho postupom nedošlo k odňatiu práva navrhovateľa konať pred súdom.

Preskúmaním meritórneho rozhodnutia dospel odvolací súd tiež k záveru, že okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie a so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožnil. Prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie i náležite odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. V odôvodnení preskúmaného rozsudku sa okresný súd riadne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné. Okresný súd prijal správny právny záver, že k nesprávnemu úradnému postupu v danom prípade nedošlo, keďže z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva (a to vo vzťahu ku všetkým exekučným titulom), že zákon lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie od doručenia žiadosti súdneho exekútora na jeho vydanie upravuje vo všeobecnosti pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na nález ÚS SR č. k. II. ÚS 520/2012-39 zo dňa 10.07.2013, v ktorom Ústavný súd SR výslovne konštatoval: "Z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti, alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak, zákon túto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá".

Nakoľko v danom prípade nebol splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup), ako to správne konštatoval okresný súd, nebol dôvod zaoberať sa ďalšími atribútmi, t. j. vznikom škody a príčinnou súvislosťou. Napriek tomu sa okresný súd zaoberal aj týmito ďalšími atribútmi zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a svoje rozhodnutie i v tomto smere náležite odôvodnil, majúci zato, že navrhovateľ

nepreukázal ani vznik škody a nemajetkovej ujmy, či príčinný vzťah medzi ním tvrdenou škodou a nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Odvolací súd sa s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu plne stotožňuje aj v tejto časti a v podstatných bodoch naň odkazuje.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o trovách konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním, ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p., v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný odporca, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.